

Cornelia Carolina de Vassy
Journaal van het plesier rijsje
1748

Het Utrechts Archief, FA Mertens van Sevenhoven 984

Trans. A.D.E. Moss
februari 2017

[1] Journaal van het plesier rijsje in geselschap van den heer en mevrouw Thibaut in desselfs dogter, de heer Leendert Bomme en 2 soons benevens E. de Haeze en huysvrouw.

Anno 1748. Den 26 juni van Middelburg vertrokke en de 2 julij in S'hage gearriveert.

'k Heb menigmaal wel hoore segge
dat als men sonder overleggen
het een of ander resolveert
en niet heel lange delibreert
de saken sig vrij beter schikken
dan dat men lange leijt te wikken
wat men sal doen, hoe men sal gaan:
het voorgenome dat bluijft staan.
Ganst anders deden wij ons saken
wanneer dees somer met vermaken
een reijs ter vlugt wierd vastgesteld
met vrinden, hier aan t' hooft gemeld,
om in den tijt van wijnig dagen
eens te gaan sien des vijants plagen
in Bergen, Wouw en daar om heen.
Dog mij valt in of 'k niet misschien
in d'een of ander hoek heb leggen
een klijn journaal 't geen mij kan seggen
't sij veel of wijnig van dat soet
dat onderweeg ons is ontmoet.
'k Begon hier meer soo dra wij waren
van Middelburg afgevaren,
de haven uit tot voor 't kasteel
van Rammekens. Maar eer ik heel
en al van dese wal afsteke,
moest ik hier melden wat gebreeke
ons troffe, namentlijk geen jagt
tot ons gemak, soo dat die vragt
geschonken wierd aan den Schiedammer
Claas van der Zalm, maar 't gejammer
dat in sijn schip geen rustplaats was
dat klonk door vensters, deur en glas.
Het paviljoen alwaar wij aaten
was redelijk goet soo lang wij saaten,
maar moest er op gestaan, og wee,
of savons na de kooij daar mee
was Claasjes schip in rep en roere,
dan kroop een jeder bij de vloere

[2]

uijt paviljoen door 't gat na 't ruijm
soo vlug en gaauw gelijk een pluim
daar me was 't soeken na de mussen
of jakken, dassen, dan na 't kussen
om op te slapen, dan de *pot*
de chambre. Enfin, een kot

met edele speenkens als die woeden
en kan niet arger zijn de stoelen
in onse slaap plaas, waren weg
of nooit geweest, soo dat wij sleg
ons kleren hingen op de vaten
met brandewijn als wij nu saten.
Soo waren onse koffers dan
ons sitplaats. Soo nu jemant van
't geselschap boven eens moest wesen
in 't paviljoen, men hadt geen vreesen
om met veel moeite of hindernis
te doen het geen natuurlijk is.

Daar mee soo kroop men weer na onder.
Men lij sig neer niet elk bisonder
in een lidange of op een bet
soo imant daar was opgeset,
hadt dan met ons niet moeten rijsen,
maar t' leek met ons mee na de wijsen
wanneer men ons sag altemaal
naar sieken voor het hospitaal.

Om nu weer van de rijs te spreken:
t' was op den vierden dag der weken
des smorgens digt bij middag tijt
dat wij afvoeren. Met veel vlijt
en moejten sogten wij te komen
dien avont op de Goese stromen.

Dit lukten ons ook wonder wel
want snagtermiddags als de bel
van half vijf ter Goes nog luijden
soo bragt het windje uijt den suijsden
ons schip met ons daar aan de wal.
Soo dra men stil lag was het al
'Kom repje, spoedje' dat men hoorden,
'Kom uijt na buijten, laat ons voordien
avont valt bij Attinga [een vermaart geografist en medicine doctor]
visite doen. Die sal ons dra
veel vrintschap doen en ons gelijde
alwaar wij willen.' Maar 't verblijde
van jonker Thibaut [die daar woonagtig was] (als men dag)
was groot doe hij sijn ouders sag.
Gemelden heer en sijn beminden
ontfing ons in sijn huijs als vrinden.
Men dronk daar tee, men sag hun werk.
Vorst ging men door de stadt. De kerk,

[3]

waar in het beeuur wiert gehouden,
traden wij in en voorts soo soudien

wij weder na ons schip toe gaan,m
maar juijst quam heer de Vroe daaraan,
vermaart regent te deser stede,
en vont plaijsier van met ons mede
nog wat te wandelen door de stadt.
Tot ons geluk, want dien heer hadt
gelegentheijd om ons te helpen,
ja, met beleeftheijd t' overstelpen,
droeg sorg voor 't geen ons nodig was,
soo dat hij quam ons wel te pas,
versorgde ons rijtuijg om daar mede
den dag daar aan na Malestede [de heerlijkheijd van de vrouw van Wassenaar]
te rijden, want hoe men ook sogt,
men kon geen voerluij tot die togt
in ganst de stadt Ter Goes niet vinden,
maar desen heer hun soo besinden
dat nog dien avond quam de man
die dan des 's morgens vroeg ons van
het schip sou halen en souw rijden
na buijten toe. Wij met verblijden
om 't fraije weer, wij waren klaar
en stapte op de wagens, maar
soo voerman, rijtuijg als ook paarde
waren te saam van wijnig waarde,
maar egter bragten ons vrij wel
door Cloetinge en 't dorp Cappel
op Malestede, daar wij vonden
de vrouw van Wassenaar, dog konden
haar Edle niet soo familjaar
als juffrouw Ceetje [juffrouw Ceetie de Lille], die bij haar
tot soet geselschap aldaar woonden.
Men ging eens wandelen, men vertoonde
d' antiquitijt van dat casteel
en van de plantage tuijn, die heel
wijdt uitgebreijt lag, seer vermakelijk,
bequaam tot wandeling als men smakelijk
gegeten heeft. Nu wiert weer tijt
om ons van daar met alle vlijt
op 't rijtuijg en na 't schip te keeren
terwijl de windt en teij en weer en
al het geen men wenschen kan
ons diende, soo dat wij nu van
dat schoone eylant ons begave.
Daar hoefde nu geen paart te drave
om ons de haven van de stadt
weer uijt te trekken, als men hadt

[4]

ons moeten doen doe wij daar kwame.
De windt en 't eij was nu bekwame
om ons te brengen uit dat gat,

maar niet lang duurdent of men sat
bij ongeluk juijst op het drooge
daar mee was 't 'Komt spant u vermogen
dog in, kom douw en helpt dog maar
op dat wij hier sonder gevaar
hoe eer, hoe beter afgerake.'
De heeren dede met vermake
ook seer hun best met alle vlijt,
soo dat wij in een korten tijt
weer vlot het Goese Diep passeerden
de Scheld en Crammer over eerden
avont stond kwam aan. Men dat
dat dees rivier [de rivier de Dixter] het best dien nagt
souw wesen 't anker daar te leggen.
Dit deed men daar gans vernoeft
dien nagt sijn oogen dorste sluijten.
Juijst lag men voor het sand daar buijten
een dorp, alsoo genaamt. Na dat
de nagt nu omwas en men hadt
des smorgens wat ontbijt genomen
soo lieten wij het sloeptje komen
en voeren daar mee met veel spoet
na d' Oudenbos, dewijl de vloet
niet meer ging om te kunnen varen
met schip de have in. Wij waren
omtrent ten elve aan de wal.
Soo dra men kon soo ging men al
die plaats besien, alwaar men sijde
dat niet ver van dat dorp daar lijde
drie regimenten gecampeert.

[5]

Hier toe nu was bij ons begeert
eens herwaarts ons cours te maken.
Men sag daar bij geval een sake
gebeuren die ik ten papier
hier brengen. 't Was een officier
of een cadet, soo 'k wel onthouden
heb, in de plaatse dat hij souden
des 's morgens komen in 't gebedt
met meer vermaak sig hadt geset
tot vrolijk zijn met goede vrinden
in d' eene of andere tent, maar inde
volle vragt als hij doe was,
kwam daar een woord te regt van pas.